DE BRAVE BRUIGOM

Jaap de Waal was altijd een van de gezelligste plakkers van onze kletstafel in „Polen" geweest. Wat kon hij genoeglijk-ouderwets doorslaan, druk gebarend achter zijn zooveelste Urquell; hoe kon hij de vroolijkheid erin houden wanneer menig onzer reeds wat saai keek en op den glanzend gladden asfaltvloer der Kalverstraat nog slechts schaarsche voorbijgangers langs ons venster tippelden. Wie was een dominospeler als hij? Wie hanteerde de Biljartkeu, dat de omstanders bewonderend het hoofd heen en weer bewogen en qualificaties als „een professeur, gewoonweg" van hoogachtende lippen gleden? Wie kegelde met zulk een kracht en zuiverheid? En bovenal, wie kon ons met zijn gemoedelijke kwinkslagen nog na den langen, vermoeienden dag uren op de been houden en aan een straffe whiskey soda zijn geest nog lang uit den slaap omhoog hijschen? Het was Jaap de Waal, zooals ge reeds lang begrepen hebt, vriendelijke lezers. O, en Jaap was nog veel meer, Jaap was alles wat er maar aan leutigs denkbaar was, hij bleef in onze herinnering leven als een der plezierigste kerels, die er ooit met het hoofd omhoog door dit aardsche tranendal hebben rondgepassagierd.

In onze herinnering, zeg ik, want Jaap, vóór een jaar naar Haarlem vertrokken, zat al lang niet meer temidden van zijn oude kameraden aan de kletstafel, en werd door ons, zijn achtergelaten betrekkingen, aldoor nog steeds diep betreurd. Tot op een avond zich het belangwekkend feit voordeed dat Weel, Jaap's vroegere intiemste vriend, een brief van Jaap uit zijn zak haalde en dien aan ons, diepverbaasde oud-kameraden, voorlas. Jaap ging trouwen en noodde ons allen op zijn bruiloft. We namen aan, hè. Dat spreekt. En zoo geschiedde het, dat we alle vier (want we waren nog met ons vieren overgebleven) ons op een knussen voorjaarsmiddag aan het centraalstation voor Haarlem inscheepten om het trouwfeest van den onsterfelijken Jaap te gaan bijwonen.

Op den gestelden tijd, om drie uur prompt, stonden wij op de stoep van de woning der bruid, en onze feeststemming, dien voormiddag in de Bodega door een enkelen vermouth (met een tik) verhoogd, wies voortdurend. Het vooruitzicht van de heetgloeiende fuif, die ons wachtte, deed onze weelderige celibatairstronies glanzen van verrukking. Ha, als Jaap uitpakte, Jaap dien wij nu al zoo'n tijd achtereen niet gesproken hadden, en die zijn hartelijkheid en vriendschap zoolang had moeten opzouten — Jaap, die te Amsterdam een Lucullus, een Sardanapalus, in één woord: een veelzijdige lekkerbek en een diepe gewetensvolle fijnproever was, — als Jaap uitpakte, i. c. door zijn schoonouders uitpakken liét, nu .... dan zou het in orde zijn. We neurieden met een blik van verstandhouding reeds een eens te Amsterdam inheemsch bacchantenrefrein, en onze gehemelten snakten gelijk hijgende herten.....

De deur werd geopend door een dienstmeisje dat heel niet tegen ons glimlachte. Dit laatste feit bevreemdde ons reeds een weinig. Onze tweede verwondering gold den aanblik van de ontvangkamer, een ruim vierkant vertrek, hygiënisch gestoffeerd, d. w. z. zoogoed als niét gestoffeerd; afsponsbare muren en vloer, waschbare gordijnen, rechthoekige, licht-eiken meubels als angstwekkende grillige geraamten, eveneens afneembaar. De eenige versiering bestond uit een reusachtige tinnen schaal met Curaçaosche mangelen. Onze derde verbazing wekten de aanwezigen. Ofschoon allen lieden van goeden huize, hadden ze iets kouwelijks en armoedigs aan zich, terwijl hunne gelaatstrekken, ofschoon zachtzinnig, toch tevens iets fanatieks en propagandistisch vertoonden. Jaap was de eenige, die onder dit belangwekkend en degelijk gezelschap den indruk maakte, dat hij evenals wij, maar een mensch was; met zwakheden, goed, doch ook met de plezierigheden, die den gewonen mensch kunnen aankleven. Het was, ofschoon de temperatuur er eigenlijk aangenaam kon heeten, toch bevriezend koel, tusschen deze afgemeten, en mag ik zeggen: òver degelijke lieden. Ik had mijn kraag wel op willen zetten. Was hier iets in de lucht, dat mij aan Nova Zembla denken deed? De warme handdruk van Jaap voerde mij als het ware van deze expeditiereis met luitenant Shackleton huiswaarts in de gemeenzamer temperatuur van het Amsterdamsche vaderland.

We werden voorgesteld aan Jaap's nieuwbakken echtgenoote, een aardig frisch menschje, wier bekoorlijkheden echter spoorloos werden vernietigd door een gladde tricotachtige reformjurk van doodelijk flauwe kleur en een nog gladder kapsel; aan de schoonouders, den heer en mevrouw Reeding, edeldenkende lieden; dat zag men bij den eersten oogopslag. Mijnheer droeg een goudblonden baard, een lavallière en gevlochten rijglaarzen; hij droeg nog wel meer kleeren, maar die waren niet opvallend. Mevrouw was in een lap van dezelfde flauwe kleur als die van haar dochter gerold, en heur haar was zoo plat om haar hoofd gelegd, dat dit schier een blondgeverfden kalen schedel geleek. Er waren drie dochters behalve Jaap's vrouw; zij geleken met kleine variaties allen op de moeder. Nog eenige dames en heeren, van ongeveer dezelfde snit als de gastvrouw en den gastheer, waren in dit hygiënisch vertrek aanwezig.

Een dienstmeisje presenteerde thee en gebakjes. Tevergeefs zochten onze blikken naar eenig blad met glazen, flesschen of karaffen in den omtrek. Den eenigen alcohol, dien wij op dit feest ontwaarden, was een spiritus-lichtje onder den waterketel op het buffet. Niet zonder grimmigheid slikten wij op dit uur de heete thee en vergruizelden de gebakjes met even lange als kwaadaardige tanden. De gastheer, een beminnelijk man, praatte inmiddels voortdurend met ons, en glimlachte daarbij telkenmale zeer zachtzinnig, en volkomen zonder reden. Zonder reden, zeg ik u, want, bij Jupiter, er was hier niets om te lachen, tenzij dan diezelfde zachte zachtzinnigheid van mijnheer Reeding, vergeleken bij de bazige flinkheid van zijn vrouw en dochters, die hier de lakens van het feminisme naarstiglijk uitdeelden. Dat had zelfs een pasgeborene met eenigen goeden wil kunnen observeeren.

Jaap was gezellig als vroeger. Zijn plezierige, niet gewichtige gezicht stak nogal af tegen de edele rechtschapen gelaatstrekken zijner thans definitief aangetrouwde omgeving. Slechts één ding aan hem viel ons op: hij had iets ... iets gehandicapts over zich. Ja, men kon zich verbeelden, dat hij een soort van dwangbuis onder zijn frak droeg. Hij was spraakzaam en vroolijk, maar bleef nooit heel lang met denzelfden persoon praten. Zijn gansche verschijning hier deed aan als die van een kat in een vreemd pakhuis, of, gelijk men ook wel zegt: een gek in een kolfbaan. Hij bespeurde onze duizelingwekkende diepe verbazing om dit gezin en dezen bevroren levensstijl, maar niet zoodra ving hij een onzer vragende blikken op, of hij knipoogde ietwat geheimzinnig. Al spoedig waren wij overtuigd, dat in de ziel van dien dierbaren Jaap een tafereel van grootsche binnenpret werd ontrold. Hij hàd een geheim onder de leden, en zijn speelsche geest vermaakte zich tot in het weerzinwekkende daarmede. Eenmaal zag ik hem vol geheime verstandhouding ons allen, zijn oude vrienden, als het ware omvangen in één weidsch knipoog vol verstandhouding. Onze gefolterde zielen weerspiegelden zich op onze gezichten in een getemperd grimassenspel; te vertalen als: „wat een kale boel," „dat wordt hier een teraardebestelling," „had ons aan de kletstafel in „Polen" gelaten," „wèl gecondoleerd," enzoovoorts.

Wie schetst echter onze vreugde (ik zeker niet) toen een dienstmeisje met glazen Port verscheen. Jaap's binnenpret steeg hier tot een soort van mysticisme; zijn gelaat scheen een roode lampion. Wij dronken, en ... het was of een onzichtbare hand ons een aardverschuivenden muilpeertoediende.

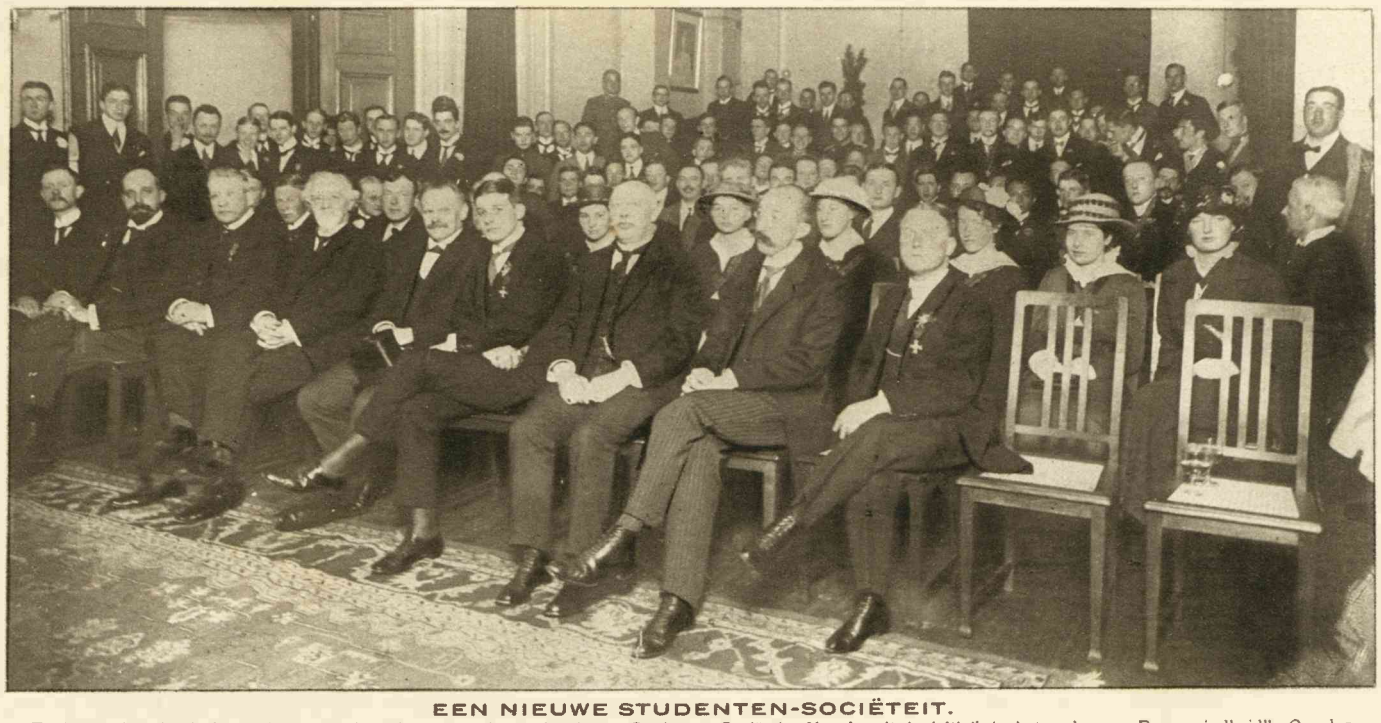
Wij rilden van afschuw, smakten zacht, kokhalsden verholen. Was het aangelengde bessensap met dropwater vermengd en een snufje borsthoning?

Of wat ter wereld was het?

We keken temidden van ons afgrijzen Jaap aan.

Die lachte stiekum-blijmoedig, en stond, naar ons knipoogend, in zijn kopje thee te roeren.

Inmiddels kwamen nog verscheidene andere gasten, en Jaap maakte van de drukte misbruik om ons mannen der kletstafel, mee naar de suite te nemen, teneinde ons daar quasi eenige geschenken te laten zien. In waarheid echter voerde hij ons met een vertoon van allerlei dwaze gebaren naar een groote kelderkast. Op bloedverstijvende wijze fluisterend, telkens schichtig gelijk een opgejaagde hinde zijwaarts springend bij het minste gerucht, deelde hij ons mede, dat zijn schoonouders en hun dochters allen strenge geheel onthouders waren „maar òns nemen ze niet," voegde hij er, griezelig dof fluisterend aan toe, —„ aan òns lijf geen polonaise, o zoo," en geruischloos schrapte hij een lucifer aan, deed een gaspit opfloepen. „Ziehier wat ik herwaarts wist binnen te smokkelen," zei hij geheimzinnig, en hij wees naar een plank, die beladen was met de zoetste heerlijkheden gelijk een aardsch paradijs. Een buikige flesch Bénédictine met zijn eerbiedwaardige zegels stond naast de mat gemerkte heldere literflesch met vergiftig - groene Chartreuse; de bruine kelderflesch van Cointreau's Triple - Sec deed degelijk naast wufter uitziende, kantige karaf met Elixir d' Anvers. Achter dit adele stilleven was een fond van flesschen Port en Sherry. Op den voorgrond bloeiden kristallen kelken als tulpen op, en een geopende kurketrekker en opgevouwen theedoek flankeerden deze dierbare heerlijkheden. We hieven allen een gejuich aan, dat echter ook weder in de geboorte werd vermoord, en in een soort van diep, onderaardsch gezucht ontaardde. Wanneer

EEN NIEUWE STUDENTEN-SOCIËTEIT.

Te Amsterdam heeft de plechtige opening plaats gehad van de nieuwe Studenten-Sociëteit „Nos Jungit Amicitia", in het gebouw „Eensgezindheid". Op den voorgrond mr. C. P. van Eeghen, mr. van Brakel, dr. Delprat, prof. Bruining, burgem. Tellegen, van de Zande, rector v. h. Stud.-Corps, mr. Romme, prof. Scholte.

DE NIEUWE STUDENTEN-SOCIËTEIT.

Het bestuur van de Sociëteit. V. l. n. r. J. H. de Jong, tweede commissaris, J. S. Th. C. Speyart van Woerden, ab-actis.; Fr. H. A. de Graaff, praeses; W. H. J. Ivens, Quaestor; D. van Deventer, eerste commissaris. N. H. de Graaf, derde commissaris.

Het nieuwe politie-bureau te Nijmegen.

DE „HAAGSCHE ZANGERES".

Het ook bij vreemdelingen welbekende Haagsche straattype Josephine, is nu in het Bestedelingenhuis ondergebracht en bij vergelijking met de foto op pagina 330 ziet men dat haar uiterlijk al zeer veel in haar voordeel veranderd is.